

0110 – 10. januar

Hva samfunn har en troende med en vantro? ... Gå derfor ut fra dem og skill dere fra dem, sier Herren. 2Kor 6: 15, 17.

Har Kristus i sin store barmhjertighet utvalgt deg av verden og kalt deg til å være hans disippel og venn, til å leve med ham. Leve dette salige, herlige og inderlige samfunnet, forenet med ham. Å, så følg ham da også i alvor, oppriktighet og troskap! Verken han selv, din sjels brudgom, eller ditt evige vel, tillater noe dobbeltliv der du deler deg mellom Gud og verden, mellom Kristus og Belial.

Du må velge! Det er ikke mulig å dele seg. Atskilt er atskilt! Kristus er Kristus, og verden er verden. Guds vennskap er én ting. Verdens vennskap er noe helt annet. Disse kan aldri forenes. Derfor må du altså velge.

Er det kanskje for tungt å følge Jesus og miste verdens vennskap? Da skal du heller la det være, og følg isteden verden. Det er mye lettere og behageligere (for kjødet). Og du oppnår akkurat like mye med det, som om du forsøker å dele deg. Ja, mye mer. For i sistnevnte tilfelle mister du begge. Ikke får du fullt ut nytte verden, og heller ikke Guds vennskap her i livet. Og heller ikke får du oppleve himlenes glede i evigheten.

Men hvordan, og på hvilke områder er det vi skal skille oss fra dem som ikke tror? Vi forutsetter at du er født på ny, og dermed allerede skilt ut fra dem i hjertet og måten å tenke på. Da har du andre tanker enn dem i åndelige forhold, og en annen lyst i hjertet enn dem. Du elsker det de hater, og du er redd for, og hater, det de elsker. Men da må jo også følgen bli at du skiller deg fra dem i alt som har med dette indre forholdet å gjøre, eller som virker inn på det.

Du må da skille deg fra deres ytre vesen, i ord og gjerninger. Ja, fra alt som fører eller frister til synd. Enten det nå er fornøvelser, selskaper eller andre ting. Du må altså skille deg fra de vantro i tale, i oppførsel, i handlemåte, i valg av omgangsvenner og underholdning.

Ser eller hører du f. eks. noen ubetenksomt faller i fristelse til å se på, høre eller tale om noe som bare er en forlystelse for kjødet. Da bør du som er Kristi disippel og Den Hellige Ånds tempel, gjøre noe ganske annet. Du skal la ditt hjerte være en stengt hage, bare åpnet av din sjels kjæreste. Som Job skal du «gjøre en pakt med dine øyne», om at du ikke skal se etter det som er en lyst for kjødet.

Du skal ikke delta med tungen din i unyttig og smålig prat. Men heller tale om Herrens veier og velgjerninger, der det er mulig. Eller tal selv stille med din Gud. Når andre, som samtidig vil være kristne, uhemmet tramper på Guds bud, misbruker hans store og hellige navn, eller vanhelliger den hviledagen han har innstiftet, da skal du være annerledes. Du skal frykte og elske din Gud så du ikke vil gjøre imot hans bud.

Her taler vi om å gå ut fra verden. Derfor nevner vi ikke de syndene som selv blant moralsk bevisste verdens mennesker ansees som synd, som f. eks. ulydighet, sinne, hat, seksuell umoral, uærlighet m. m. Men når det gjelder slike ting som disse anser uskyldig, og forsvarer, så la det være din regel at du aldri lar skikker eller folkemening, men bare Guds ord, Kristi og de helliges eksempler avgjøre om du skal dømme en handling som syndig eller uskyldig.

En sammenkomst eller underholdning kan i seg selv synes å være svært så uskadelig eller uskyldig. Men du kjenner at ånden her ikke er i pakt med nådens Ånd. Du innser at din Herre Kristus ikke vil stå sammen med deg i dette. At du ikke kan be ham med deg til dette, ikke kan gjøre dette eller hint i hans navn. Eller du kjenner at ditt indre menneske mer taper enn vinner på dette. Å, hold deg da langt borte fra slikt! Her gjelder apostelens ord: «Ta ikke del i mørkets ufruktbare gjerninger, men avslør dem heller».

Når det her tales om omgang med andre mennesker, vil alle innse at det ikke er meningen at du skal bryte med det naturlige fellesskapet som f. eks. ditt daglige arbeide knytter deg til. Der gjelder det bare at vi skal ta avstand fra deres synder.

Nei, spørsmålet dreier seg om hvilken omgang du selv velger deg. På det området må du «gå ut» fra dem og fra det som er i strid med din Herre. Men, vil så noen si, er ikke dette å hate mennesker? Skal vi ikke elske alle mennesker? Jo, men elske på samme måte som din Herre elsket! Han elsket ganske riktig alle, og han elsket dem så høyt at han gav sitt liv for dem. Men han hadde aldri noe fortrolig samfunn med sin Fars og sitt rikes fiender.

Gjør så du det samme! Elsk dem, gjør alt du kan for dem, gjør godt mot alle! Men tro bare ikke det er din plikt å ha noe tillitsfullt samfunn eller enighet på alle områder med din Herres fiender. For en slik enighet på alle områder forutsetter at du skal kalle det gode ondt, og det onde godt.

Tenk om Jesu disipler innimellom hadde oppsøkt sin Herres fiender, de skriftlærde og fariseerne, og hadde et tillitsfullt vennskap med dem! Hadde dette vært troskap mot Jesus? Judas gjorde det – og det endte med at han forrødte sin Herre og overgav ham i deres hender.

Men du synes kanskje at de slett ikke må oppfattes som Kristi fiender, når de f. eks. er så hyggelige og gode mennesker? Prøv da bare! Hvis disse vennene dine ikke tåler at du taler varmt om din Herre, da vet du hvem du er sammen med. De er Herrens fiender!

I slike sammenhenger må du enten vitne med hele ditt liv og din tale hvem du tilhører og tjener. Og da vil du såre slike omgivelser. Eller du vil med en unnvikende oppførsel fornekte og såre din Herre og din samvittighet.

Vær klar over dette, du som frivillig trekker inntil Kristi fienders kullild! (Joh 18: 18).